

ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΙΚΩΝ ΠΡΩΤΗ

ΚΕΙΝΟΣ ἔχει τὰ μέσα

Φορεῖ λιγάκι στραβά τὸ καπέλλο του, σφυρίζει 'ς τὸ δρόμο καὶ παίζει μετὰ τὸ ραβδί του καὶ χαιρετᾷ χωρὶς ν' ἀποκαλύπτεται.

Εἶναι ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν τριγυρινῶν του, καὶ ἐκτοξεύει τὰς χονδράς εἰρωνείας του κατὰ πρόσωπον· καὶ ἐνῶ νομίζει ὅτι οἱ ἄλλοι μένουν ἀναπολόγητοι, ἐκεῖνοι ἀπλούστατα σιωποῦν . . . διότι *ἔχει τὰ μέσα*.

Τὸν προστάτην του, ἓνα πανίσχυρο ὑποκείμενο, πλησίον τοῦ ὁποίου ἡ μητέρα του εἶναι μαγεύρισσα, τὸν ἔκαμε σκιάχτρο ἀληθινὸ καὶ, μάλιστα, κατήντησαν μερικοὶ προληπτικοί, νὰ τὸν φαντάζονται πῶς κάτω ἀπ' τὸ μαῦρο φόρεμά του, ἔχει οὐρὰ διαθόλου, καὶ κάτω ἀπ' τὸ καπέλλο του — γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀποκαλύπτεται, ὅπως ὁ προστατευόμενός του — πῶς ἔχει δυὸ μικρὰ κερατάκια.

Ἔχει τὰ μέσα.

Τί γλυκὺ ὄνειροπόλημα διὰ τὰς μητέρας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν καὶ κόραις καὶ προῖκα !

Ἔχει τὰ μέσα· αὐτὸ τὸ κουκλάκι, μπορεῖ μὲν μὲρα νὰ γείνη καὶ ὅ,τι ὄνειρευθῇ.

..

Ἐμπρὸς 'ς τὸν προστάτην, λυγίζει, πολὺ λυγίζει τὸ ἀλύγιστο κορμί του καὶ γλυκαίνει τὴ φωνή του καὶ φιλεῖ

ποζηαίς, ὅπως λένε, καὶ τρώγει προσβολαῖς καὶ λόγια πι-
κρά ἀπὸ τὸν προστάτην, ἀλλὰ καὶ τὴν καλλίτερη βούκα
ἔς τὸ μαγειρεῖο ἀπ' τὴν μητερίτσα του, ἣ ὅποια περιμένει
μιά μέρα νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ὁ γυιὸς ἀπ' τὴν κακο-
μοιριά καὶ νὰ τὴν ξεκουράσῃ.

Μὰ εἶναι ἔξυπνη γυναῖκα, ὅπως τὸ λέγει καὶ ὁ γυιὸς
της συχνά, καὶ γνωρίζει ὅτι πρέπει ὁ υἱὸς νὰ κρατῇ τὴν
θέσιν του. Καὶ ἡ ἰδία, χωρὶς νὰ ἱκανοποιήσῃ ποτὲ μίαν
της ἐπιθυμίαν, τοῦ δίδει τὸ περίσσευμά της, τὸ βρεγμένο
μὲ τὸν ἰδρώτά της, διότι ἂν ψήνεται τὸ φαγητόν, ψή-
νεται κ' ἐκεῖνη ἀντίκρου ἰσθῆς φωτιάς.

Πολλαῖς φορὰς μάλιστα, ὅταν συναντηθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ
μαγειρεῖον μὲ τὸν υἱὸν της, προσποιεῖται πῶς δὲν τὸν
γνωρίζει, καὶ πῆγαι τὴν φωνὴν τῆς στοργῆς της, διότι
τῆς ἔδωκε νὰ καταλάβῃ ὅτι θὰ ἐπάθαινε τὸ μέλλον του,
ἂν ὁ **κόσμος** του ἐμάνθκην, ὅτι ἡ μητέρα του εἶναι
ὕπηρέτρια.

*
* *

Μάλιστα τώρα ἐσχάτως, ποῦ ἐκρόκειτο γιὰ ἓνα συνοι-
κέσιο, ὁ υἱὸς ἐξέφρασε τοὺς δικαίους φόβους του μήπως
περάσῃ ἔς τ' αὐτιά της νύμφης αὐτό· καὶ ἡ γραῖα, τὸ
βράδυ ἔς τὴν προσευχή της, παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ
τὴν σπλώσῃ ἀπ' τὸν κόσμον, γιὰ νὰ μὴν ἦνε ἐμπόδιο ἑστὴν
εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της.

Μὰ ἔπειτα χαμογέλασε καὶ συλλογίσθηκε, πῶς εἶναι
ἄνωρὶς ἀκόμη, διότι τὸ ἀγαπημένο παιδί εἶχε τὴν ἀνάγκη-
ν της ἐργασίας της.

Καὶ εἰργάζετο· καὶ ἀνάμεσα ἔς τῆς φωτιάς, ποῦ ἐσπι-
θοβολοῦσαν, ἐφαντάζετο ἓνα σπητάκι ἔς τὸ χωριὸ της—
τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα της, ξακουσμένο ὁμῶς— καὶ τὸν
ἑαυτὸν της νοικοκυρά, νὰ μαγειρεύῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸν της
μόνον καὶ νὰ ὑποδέχεται συγγενεῖς καὶ φίλους.

Καὶ περνοῦσε ὅλο τὸ χωριὸ ἐμπρὸς ἀπ' τὰ θακρυσμένα

μάτια της : ἡ ἀδελφή της ἡ Μαρουλιώ, ἡ ἐξαδέλφη της ἡ Εἰρήνη, ποῦ κ' ἐκεῖνη δοῦλεψε 'ς τὴν Πόλι, μὰ 'ς τὸ τέλος πῆγε νὰ ζήσῃ 'ς τὴν πατρίδα, ὁ γέρω Δῆμος ὁ μπάρμπας της, ποῦ ἐκαυχήθηκε πῶς θὰ ζήσῃ ἑκατὸ χρόνια καὶ τώρα ποῦ γίνηκε ἐνενηνταπέντε χρονῶν, τὰ βοῖσκει λίγα καὶ λέγει πῶς θὰ ζήσῃ ἑκατὸν δέκα· τὸ ἐκκλησάκι τοῦ χωριοῦ, ἡ παπα-Δημήτραινα, ἄχ' ὅλα, ὅλα...

Ἡ ἄλλαις ὑπηρετριάς, λένε κρυφά:

— Γιὰ ἰδὲς πῶς ἐπύρωσαν πάλιν καὶ δακρύζουν τῆς κεφαλῆς Ἄννας τὰ μάτια ἀπ' τὴ φωτιά... ἡ κακομοίρα.

Ὁ νέος ποῦ ἔχει τὰ μέσα, τὸ βράδυ μὲ τοὺς ὀλίγους φίλους του, ἐνῶ ξαπλωμένος καπνίζει, διηγεῖται, πῶς πέρασε 'ς τὸν προστάτη του, καὶ ἀναφέρει, ἐν παρόδῳ, τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν καὶ πόσα πρόσωπα παρεκάθησαμεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἐρωτᾶται, τί φρονεῖ ὁ προστάτης του διὰ τὴν πολιτικὴν, λέγει ὅσα ὁ ἴδιος φρονεῖ· μόνον προσθέτει, ὅτι — ἐδῶ μὲ εἶπε, Γεώργιε παιδί μου, νὰ ἔχῃς τὴν εὐχή μου, πρόσεξε καλὰ, διότι οἱ νέοι τῆς ἰδικῆς σου ζύμης, εἶναι ποῦ θ' ἀναστήσουν τὸ ἔθνος.

Καὶ προσθέτει: — Ἄμα τοῦ εἶπα αὐτό, μ' ἐθώπευσε καὶ εἶπε δακρυσμένος. — Ἄ... τὸ μέλλον εἶναι ἰδικόν σου.

Οἱ ἄλλοι τὸν θαυμάζουν καὶ ἀπομνημονεύουν τὰς φράσεις τοῦ προστάτου καὶ ἐκεῖναι κυκλοφοροῦν σὰν κίβδηλα νομίσματα, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν εἶναι εὐκόλος ἡ ἐξελέγχξις.

Καὶ ὅταν ὁμιλοῦν διὰ τὸν ἥρωά μου, ἐπιλέγουν μὲ σεβασμόν, μὲ λόγια, μὲ λαχτάρια:

— Ἐχει τὰ μέσα — μὰ ἔχει καὶ ἀξίαν.

Εἰκὼν Δεύτερα

Ἐκεῖνος ὁ συμμαζεμένος νέος, ὁ ὁποῖος δὲν καπνίζει, δὲν πίνει, δὲν φλυαρεῖ, φέρεται μὲ γλυκύτητα εἰς ὅλους,

χωρίς νὰ ἦναι διαχυτικός ἢ ὑπεροπτικός διὰ κἀνένα, ἔχει καὶ αὐτὸς τὰ μέσα.

Ἐνας ἀρχαῖος συστρατιώτης τοῦ πατρὸς του τὸν ἐτοποθέτησεν εἰς μίαν ἐργασίαν.

Καὶ ἐργάζεται ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ διὰ νὰ μὴ διαφεύσῃ τὰς συστάσεις. Λησμονεῖ, πῶς εἶναι νέος καὶ ἀποφεύγει τὰς πλέον ἐπιτετραμμένας διασκεδάσεις, διὰ νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ προστάτης του.

Φέρεται γλυκὺς πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ κάμνει τὸ καλὸν πάντοτε, ὅταν τοῦ παρουσιασθῇ περίστασις, διότι καὶ οἱ ἄλλοι ἔκαμαν καλὸν εἰς αὐτόν.

Μὰ ἔχει καὶ στιγμὰς 'περηφάνειας· ὅταν κρατῇ 'ς τὸν βραχίονά του τὴν μητερίτσα του, μὲ τὸ μαῦρό της μετάξινο φόρεμα καὶ βγαίνει 'ς τὸν περίπατο.

Συλλογίζεται, πῶς ἐκεῖνος ξεκούρασε τὰ χέρια ἐκεῖνα, τὰ ὅποια πολὺ ἐδούλεψαν, γὰρ νὰ τὸν μεγαλώσουν· πῶς ὅλη ἐκείνη ἡ σχετικὴ εὐημερία, ἡ ὅποια ἔλειψε μὲ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα του, εἶναι δικό του ἐργόχειρον.

Ὅταν ἐπισκέπτεται τὸν προστάτην του, εἶναι τόσῳ δειλός, τόσῳ συνεσταλμένος, ὥστε ὁ προστάτης ἀναγκάζεται νὰ τοῦ μιλῇ κ' ἐκεῖνος μόνον κοκκινίζει.

Μὰ ὁ ἀγαθὸς προστάτης, 'ς τὸ τέλος κατορθώνει νὰ λύσῃ τὸν γλωσσοδέτη τοῦ προστατευομένου. Τοῦ μιλεῖ γὰρ τὸν πατέρα του. Τοῦ ἀναφέρει κατ' ὥραϊα ἐπεισόδια ποὺ εἶχαν οἱ ἄνδρες τῶν, 'ς τὴν καταδίωξιν ληστῶν, καὶ ὁ Γιάννος ξεχνᾷ ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό του, πῶς εἶναι προστατευόμενος, καὶ προσθέτει κ' ἐκεῖνος ὅσα ἤκουσε ὁ ἴδιος ἀπ' τὸ μακαρίτη καὶ 'ς τὸ τέλος ὁ προστάτης τὸν θωπεύει δακρυσμένος καὶ λέγει :

— Εἶσαι ἄξιος υἱὸς του.

Φεύγει χαρούμενος, καὶ τρέχει νὰ ἐργασθῇ, νὰ χύσῃ τὸν ἰδρώτα καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὸ αἷμά του, γὰρ νὰ τὴν ἀκούσῃ πάλι αὐτὴ τὴν ὥραϊα φράσι, ἡ ὅποια φανερώνει καλλι-

τερα ἀπὸ κάθε ἄλλο πανηγυρικό, τὴν εὐχαρίστησι τοῦ προστάτου του.

Καὶ ἔπειτα ὁ προστάτης του εἶναι ἄνθρωπος ποῦ τὸν σέβεται τὸ ἔθιμος ὄλο, ἀπέδωκε ὑπηρεσίας 'ς τὴν πατρίδα καὶ τοῦ φαίνεται πῶς ὅταν ἀγαπᾷ τὸν προστάτη του, δὲν ἀγαπᾷ ἀπὸ συμφέρον τὸν ἄνθρωπο **ποῦ τοῦ ἔκαμε χάρι**, παρὰ πῶς ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα τὴν ἴδια καὶ τὴν μνήμην τοῦ πατρός του.

Ὅταν τὸν 'ρωτοῦν γιὰ τὸν προστάτη του, δὲν μιλεῖ πολλά, οὔτε μεταδίδει τὰ λόγια, ποῦ τοῦ εἶπε.

Τοῦ φαίνεται πῶς ἡ τρίτη ἐντολή, ἐφαρμόζεται καὶ γιὰ τοὺς χαμοθεοὺς.

Μὰ οἱ ἄλλοι λέγουν ἀναμεταξύ τους :

— Αὐτὸ τὸ παιδί, εἶναι μιὰ χρυσὴ μετριοτήτης. Τὸ ξέρει καὶ ὁ προστάτης του, μὰ . . . ἐφέρθηκε ἐξ ἀρχῆς σὰν φίλος τοῦ μακαρίτου πατρός του καὶ τώρα δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ. Ἀναλόγως τῆς προστασίας ποῦ ἔχει, ἂν εἶχε καὶ ἀξίαν . . . τότε . . . θὰ ἀνέβαινε σὰν τὸν Γεώργιο . . .

— "Ἀμ' ποῦ τοὺς 'βρίσκεις εὐκολὰ τοὺς Γεώργους !!!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Χαρακτηρισμοὶ τῆς γυναικὸς

"Ὅποιος ἔχει εὐμορφὴν γυναικίαν ἢ κτῆμα 'ς τὰ σύνορα δὲν μπορεῖ νὰ κοιμᾶται ξένοιαστος.

*
Ἡ γυναικίαν εἶνε κιθάρα, τῆς* ὁποίας ἡ γλυκύτης τῶν τόνων ἐξαρθᾶται ἀπὸ τὴν τέχνην τοῦ κιθαριστοῦ.

*
Ἡ γυνὴ ἡμπορεῖ νὰ εἶνε εἰλικρινὴς εἰς τὸν ἔρωτά της, ἀλλὰ ποτὲ μὲ τοὺς ἐρωμένους της.